

Sociálny byt som si zrekonštruoval a potom ma z neho vyhodili. Musel som začať odznova, inak by mi zobrali deti.

Bývanie predstavuje základnú potrebu a právo každého človeka. Každý by mal mať právo na slušné bývanie. Pre mnohých ľudí, ktorí sa ocitnú v ťažkej sociálnej situácii, je sociálny byt jedinou možnosťou, ako zabezpečiť si strechu nad hlavou a dôstojné podmienky pre život. Avšak, realita sociálneho bývania môže byť plná výziev a prekážok. Takéto byty sú často v zlom stave a treba ich zrekonštruovať aby sa v nich dalo pohodlne bývať. Nanešťastie ani sociálnych bytov je mnoho krát nedostatok a aj vďaka tomu mnohí ľudia končia na ulici a mnohokrát takto končia aj mnohí živitelia rodín a ich deti končia v detských domovoch pretože im nemajú ako zabezpečiť stabilnú starostlivosť a strechu nad hlavou.

Toto bol aj môj prípad keď som sa pred piatimi rokmi sám s dvomi deťmi nastahovať do jedného zo sociálnych bytov. Nemal som inú šancu nakoľko som jediný živiť rodiny a lepšie bývanie sme skrátka nemali peniaze. Byt to bol celkom útulný akurát potreboval ešte trocha práce aby sme sa v ňom mohli všetci cítiť ako doma. Pravda, síce nebol v najlepšom stave ale nebolo si moc z čoho vyberať. Z počiatku nám nešla ani teplá voda a ani kúrenie nebolo v najlepšom stave ale podujali sme sa na to vytvoriť z tohto bytu naozajstný domov. Peňazí sme veľa nemali no aj tak sme sa pustili do renovácie ktorá nám zabrala celkom veľa času. Všetko sme si robili svojpomocne. Popri mojej práci, po večeroch som pomaly náš byt rekonštruoval. Každá omalovaná stena, každé umyté okno, každá nová polička. Krok po kroku som so svojimi deťmi pracoval na našom domove a vytvorili sme si pri rekonštrukcii veľa nezabudnuteľných spomienok. To všetko nás čím ďalej tým viac posúvalo k nášmu vysnívanému domovu. Avšak na mnohé práce bolo treba zavolať remeselníkov, tých sme samozrejme nemali z čoho zaplatiť a tak som si začal hľadať novú prácu. Nemal som moc času no vďaka bohu sa mi to podarilo ale kôli našej predošlej finančnej situácii sa táto renovácia bohužiaľ pretiahla až na 2 roky. Bola to dlhá a náročná renovácia ale aj cez všetky prekážky a úskalia sme to zvládli. Po dvoch rokoch sme už mohli z hrdosťou prehlásiť, že tento byt sa nám stal skutočným domovom v ktorom spolu strávime veľa pekných chvíľ. Moje deti mali konečne svoju útulnú izbičku, v ktorej sa mohli bezstarostne hrať a kde mohli rozvíjať svoju fantáziu a kde si mohli robiť svoje domáce úlohy, a kde sa mohli bez akéhokoľvek vyrušovania učiť do školy. Kuchyňa a kúpeľňa boli ako na nerozoznanie od tých ktoré tu boli pred dvoma rokmi, vlastne celý byt bol úplne ako nový. Konečne sme boli šťastní no o pár týždňov však prišiel nečakaný zvrät v našich životoch. Z úradu nám bolo oznámené, že budeme vystahovaný pretože sme porušili pravidlá v čase keď sme byt rekonštruovali. Táto situácia nami doslova otriasla. Snažili sme sa vysvetliť, že sme pracovali

v súlade so všetkými predpismi a povoleniami, no naše argumenty sa stretli len s hluchými ušami. Bol to náš domov a oni nás chceli vyhodiť, nemali by sme kam ísť a na ulici by sme zostať nemohli. Akoby toho už nebolo dosť prišiel mi list zo sociálky v ktorom ma rázne varovali, že ak nezaistím našej rodine nové bývanie skôr než nás vyst'ahujú, budú moje deti umiestnené do náhradnej starostlivosti. Nevedel som čo mám robiť, celé sa to na mňa zosypalo. Po toľkom trápení a po toľkej práci sme sa mali vzdať všetkého čo sme vybudovali. Moje deti sú pre mňa všetko a nedopustil by som aby mi ich zobrali, a preto som sa rozhodol o tento byt bojovať. S pomocou právneho zástupcu sme prešli všetky dokumenty a zákony, pripravili sme si argumenty a pripravili sa na právny boj. Boli to dlhé ťahanice po súdoch, bojovali sme nielen s právnymi argumentami ale aj s pocitmi neistoty o našej budúcnosti. Nebol to ľahký boj, síce sme sa pripravovali aj na najhoršie a mnoho krát som strácal nádej na víťazstvo ale myšlienky na moju rodinu a na náš spoločný domov mi dávali silu bojovať ďalej. Možnosť že prehráme nepripadala do úvahy ale nakoniec sa nám to podarilo. Vyhrali sme tento súdny spor. Súd rozhodol v náš prospech, ukázalo sa, že sme neporušili žiadne pravidlá, a že došlo k omylu na úrade. Tým pádom sme sa nemuseli ani vyst'ahovať a nemali sme sa už čoho báť. Bol to úžasný pocit víťazstva, zvlášť keď viem, že moje deti zostanú so mnou a nemusím sa už báť že by mi ich zobrali. Môžem konečne žiť bez pocitu že už svoje deti možno nikdy neuvidím, bez pocitu strachu a neistoty, a môžeme naďalej žiť ako rodina v našom zrekonštruovanom domove a tešiť sa na budúcnosť, ktorú nám život chystá, s vedomím že to najhoršie už máme za sebou. Môžem opäť zaspávať s vedomím že som svojej rodine zaistil stály domov a lepšiu budúcnosť ktorú nám už nik nezoberie.

Bývanie by malo byť základným pravom každého človeka bez ohľadu na jeho sociálny status. Nárok na bývanie by mali mať naozaj všetci. Pravdou však zostáva že nie všade vo svete má každý svoje vlastné bývanie. V mojom prípade sa všetko skončilo dobre ale to je len jeden z milióna prípadov. Na Slovensku rodiny denne bojujú o vlastné bývanie a často nemajú toľko šťastia a ich najväčšie obavy sa naplnia pretože pre nich sociálny byt skrátka nenájde. Preto by sa mnohé rodiny, tak ako aj v našom prípade nemali báť bojovať. Táto skúsenosť nás naučila, že aj keď sa zdá situácia bezvýhodisková, nikdy sa nesmieme vzdať. Je dôležité bojovať za svoje práva a presadzovať spravodlivosť a o to by sa mali usilovať všetky rodiny v ťažkých životných situáciách